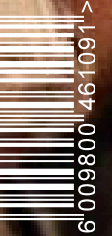

ÇALAKALEM

YAZMA DENEMELERİ

SAYI NO.1

EDİTÖRÜN NOTU

“Çalاکalem” kelimesi genellikle hızlıca, biraz da baştan savma yazmak anlamında kullanılıyor. Ancak bu seçki öğrencilerimizin uzun emekler verdiği, titizlikle çalıştığı metinlerden oluşuyor. Yola çıkarken amacımız hem dilimizin kurallarına hâkim olabilmek, hem de yazılı anlatım becerimizi arttırmaktı. Sonrasında işin içine ustaların eserlerini okuma, böylelikle edebi anlamdaki beğenimizi yükseltme çabası da girdi. Son olarak “Biz ne yazabiliriz?” diye düşündüğümüzde okuyacağınız özgün metinler ortaya çıktı. Bazıları aynı konuya farklı bakış açıları getirirken bazıları kendi seçtikleri konularda ilerlemeyi tercih etti. Ama hepsi yüreklerini açtı bize. Onlar yazarken zorlansalar da bir ürün ortaya koymanın mutluluğunu tattılar. Umarım sizler de keyifle okursunuz.

İNCİ KANBER KARAKAŞ
Editör

ARANAN

YAZAN MEHMET AKBULUT

*Uçurumlar derindir, bilinmezliğe açılır,
Kelimeler boğazımda düğüm, sesimde kısık çığlık.
Yalnızlığın yankısı, derin bir boşluk,
Gözlerin arkasında saklanan karanlık.*

*Gecenin koinunda uyanan düşler,
Gölgelerin ardında saklanan sırlar.
Ruhun derinliklerinde yankılanan çığlık,
Düşler ve gerçek arasında sıkışmışlık.*

*Bir cümlelik ömrün içinde,
Kaybolan anlamların izinde.
Varoluşun çarkında ezilmiş umutlar,
Duyguların kuytusunda saklı kalan hatıralar.*

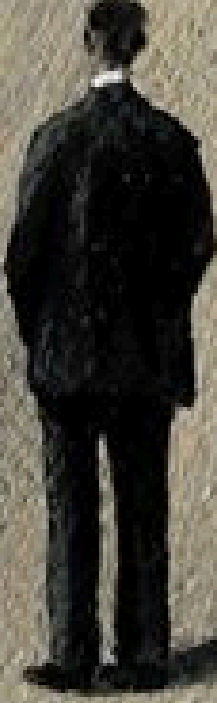
*Yıkılan duvarların arkasında,
Kendini arayan bir ses yankılanır.
Kimliksiz aynalarda kaybolan ben,
Kendini bulur mu hiç o derin izlerde?*

HOOLOS

YAZAN BURAK ERDEM MÜJDE

*Ben onun güzelliğine kandım,
İnandım, gemilerimi yaktım.
Neden mi ona inandım?
Çünkü o benim tek aşkımdır.*

*Yeni bir duygu kazandım,
Hem de fazlasıyla kararlı.
Ama şimdi ise sadece karanlık,
Ve benim için zararlı.*

ÇIKMAZ- DASIN

YAZAN EGE ŞAYAN

Çıkmazdasın.

Kömürsün.

Yaksalar su olacaksın.

Su olsan yanacaksın.

Çıkmazdasın.

Dostların yalan.

Koca dünyada yalnız bir adam.

Çıkmazdasın.

Yavaş yavaş eriyor beynin.

Kişiliğini unutmuş.

Yürümeyi unutmuş.

Yalnız sevdiğin aklında kalmış.

O da seni bırakmış.

Kafayı sıyıracaksın.

Kaçışı yok...

Çıkmazdasın.

ÜÇ İNSAN

YAZAN FİKRİ TUNAHAN KARLI

*Kör açmış ona tüm duygularını,
Sağır işitmemiş birini bile.
Dilsiz, görmüş ve de işitmiş,
Ama söyleyememiş görüp işittiğini.*

*Kör anlayamamış.
Dilsiz anlatamamış.
Sağır anlamamış.*

*Sağır olanları gördüğünde,
Artık çok geçmiş.
Kör yıkılmış,
Dilsiz gitmiş,
Sağır o an nefret etmiş kendinden.*

UZUN YILLAR

YAZAN ERKUT DENİZ

*Uzun yıllar rüzgar eserdi geçmişin yapraklarına,
Hatıralarla dolu, yıldızlarla süslü bir çağ.
Gökyüzünde dans eden anılar, gözlerinde
parlar,
Geçmişin izleri, kalpte bir masal ağ.*

*Geçmişin gölgesinde büyür bir umut fidanı,
Geleceğin ışığında açar yepyeni çiçekler.
Birbirine dokunan bu iki zaman arasında,
Hayatın nakış nakış işlediği bir zaman dilimi.*

*Geçmişte yaşananlar birer hatıra, birer iz,
Gelecekteki umutlar ise yarının müjdesi.
Birbirine karışan bu zaman örgüsünde,
İçimizde yeşeren umut, sonsuz bir baharın
müjdecisi.*

DENGE

YAZAN UMUTCAN YILMAZ

Günlük yaşamın karmaşasında, insanlar sık sık anlam arayışına yönelirler. Görünüşte basit ve rutin olan bir gün, derinlemesine bir anlam taşıyabilir. Sabahın ilk ışıklarıyla başlayan bu serüven, bir kahve fincanının içinde gizli hikayelerle dolu olabilir. Günün koşturmacası içinde kaybolmuş gibi görünen anlar, aslında bize hayatın derin anlamlarını hatırlatabilir. Gökyüzündeki kuşların uçuşu, ağaçların hafif esen rüzgarla dansı, bir çocuğun neşeli kahkahası... Bunlar, günlük yaşamın içinde sıklıkla gözden kaçan ama aslında büyük bir anlam taşıyan detaylardır. Anlam, genellikle büyük olaylarda değil, küçük anlarda saklıdır. Bir çiçeğin tomurcuklanması, bir kitaptan alınan derin bir ders, sevdiklerimizle paylaşılan sıcak bir anı... Hayatın içindeki bu küçük hazineler, aslında gerçek anlamı bulmamıza yardımcı olan pusulalardır. Anlam arayışı, sadece dış dünyayı keşfetmekle sınırlı değildir; aynı zamanda içsel bir yolculuktur. Kendi duygularımızı anlamak, tutkularımızı keşfetmek ve gerçek özümüzü bulmak, yaşamımıza anlam katan önemli adımlardır. İçsel bir denge kurmak, dış dünyadaki anlamları daha iyi anlamamıza yardımcı olabilir. Günlük yaşamın içinde anlam arayışı, bir yolculuktur ve bu yolculukta karşımıza çıkan her an, bir öğretmen gibidir. Belki de bir hata yapmış olabiliriz, ancak bu hata bize bir ders sunar ve daha derin bir anlam kazandırır. Anlam arayışı, hatalardan öğrenme ve gelişme sürecidir. Sonuç olarak, günlük yaşamın içinde anlam arayışı, hayatımıza derinlik katan bir keşif yolculuğudur. Büyük resmi görmek için küçük detaylara odaklanmak, içsel bir denge kurmak ve yaşamın sunduğu dersleri anlamak, anlam arayışımızı zenginleştirir. Her gün, sıradan gibi görünen anlarda, gerçek anlamı bulma potansiyelimiz vardır.

REHBER

YAZAN FURKAN ÇİVİ

Elimdeki pembe balon birdenbire göğe yükselince arkasından bakakaldım. Şaşkınlıkla izledim, balonum gittikçe yükseklere çıkıyordu. Bir an için yerime kök salmış gibi hissettim, ama sonra cesaretimi toplayarak balonun peşinden gitmeye karar verdim. Yükseldikçe çevremdeki manzara değişmeye başladı. Bulutların arasında süzülüyor, renkli kuşlarla dans ediyordum. Balon, beni adeta sihirli bir dünyanın kapısına taşımıştı. Her an yeni bir keşfe hazır olmalıydım. Gökyüzündeki serüvenim boyunca, bilinmeyen diyarlarda dolaştım. Renkli gökkuşakları altında kayboldum, yıldızlarla sohbet ettim. Balon, beni sıradan bir günün ötesine taşımıştı. Ve en önemlisi, içimdeki çocuğu canlandırmış, hayal gücümü özgür bırakmıştı. Sonunda balon yavaşça yere indi. Ayaklarım tekrar toprağa değdiğinde, gökyüzündeki maceranın izleri içimde kaldı. Pembe balon, sadece bir nesne değil, aynı zamanda beni bilinmeyenin güzelliğiyle tanıştıran bir rehberdi.

NORMAL OLMAK

YAZAN HARUN YUSUF ERDAL

Normal olmak nedir ? Her insana göre değişen bir şey mi yoksa herkese göre aynı olan bir kavram mı , yada hiçbiri mükemmel olmayan insanlar tarafından uydurulmuş standart olarak kabul edilen ve dışında olan herkesin normal olmayan (farklı) olarak kabul edildiği bir kavram mı? Bunun cevabını bilmiyorum, zaten önemli olan kendi normalimiz olmak değil midir? Kendini normal görmek, diğer herkesi farklı kabul etmeyi gerektirir . Peki kendini farklı, herkesi normal görüyorsan ? Bunu uzun bir süre yaşadım ve herhangi bir kanıt göremeyince uzun süre bunu sorguladım." Normal nedir, nasıl olunur,neden farklıyım?" gibi sorular sordum yüzlerce insana. Bu konu hakkında o kadar çok düşündüm ki nerdeyse cevaba vardım sandım . O kadar mutluydum ki sanki hayatındaki bütün dertler son bulucak gibi hayal ediyordum. Ama sonra normal olmanın ne olduğunu ilk defa kendime sordum ve o kadar farklı bir cevap verdim ki sanki her şeyim bir pembe balonmuş ve elimdeki pembe balon birdenbire göğe yükselince arkasından bakakalmış gibi hissettim. Ama mutluydum çünkü sonuca değil amacıma ulaşmış oldum. Ve bundan büyük dersler çıkardım. Önemli olan normal olmak değil kendi normalim olmak. Yani önemli olan sorunun cevabı değil, amacım. İşte bu kendi normalini bulmanın yoludur. Toplumlarda normale yönelme çabası vardır illaki bunu sizde yaşamışsınızdır .Günlük hayatta bol bol "Biraz diğerlerine baksana hiç senin gibimi davranıyorlar . Niye böylesin biraz diğerlerini örnek al . Normal ol ! " gibi cümleleri küçük yaşta duyduysanız bu bir kalıba sokma çabası desek sizce de doğru olmaz mı ? Ve bence bu yönlendirmelerin yarattığı asıl problem kişilik çatışmasına neden olması . Küçük yaşta sürekli söylenenleri dinleyip yapan biri, büyüyüp kendi başına karar vermeye başladığında yapmak istediği şey ile ona normal kabul etirilen şey arasında seçim yaparken çelişkide kalır. İşte tam burda normal kavramını sorgular. Benim kararım mı normal yoksa normal kavramınıninki mi? Bu problemleri insanların yaşamaması için bence normal kavramı yerine doğru kavramı kullanılmalı . Çünkü doğru kişiden kişiye milletten millete değişebilir ve bu da kendi normalimizi yaşamamızı kolaylaştırır. Siz de bunu istemez miydiniz ? Acaba siz de kendi normaliniz misiniz?

KAYBOLAN ŞEHİR

YAZAN MEHMET ALİ BERK SOYKAN

Kaybolan Şehir Rüzgar, eski sokakları dolaşip terk edilmiş binaların pencerelerinden içeri sızan tozlu güneşi taşıyordu. Bu, Kayıp Şehir; zamanla unutulmuş, haritalardan silinmiş bir yer. Ancak bu şehir, gizemli bir sır doluydu. Bir gün, genç bir gezgin olan Emma, eski haritalarda rastladığı bu şehri keşfetmeye karar verdi. Anlatılmayan hikayelerin ve kaybolmuş zamanın peşinden gitmek istiyordu. Yola çıktı, eski sokakları aşındırdı, harap olmuş binaların arasında kayboldu. Kayıp Şehir, ona geçmişin sırlarını açacak kapıları aralamaya başladı. Emma, şehirde dolaştıkça, geçmişin izlerini takip etti. Radyoaktif bir mavi ışık, onu bir zaman tüneline çekiyordu. Bir an, Kayıp Şehir'in geçmişine, diğer an, şimdiki zamana dönüyordu. Bu, zamanın içindeki bir boşluktu. Şehirdeki eski bir kütüphanede, Emma, kaybolan zamanın anahtarını buldu. Antik kitaplar, kayıp sırları ortaya çıkarıyordu. Bir zamanlar bu şehirde yaşamış olan insanların hikayeleri, Emma'nın kulağına fısıldıyordu. Emma, birkaç yüz yıl öncesine gittiğinde, Kayıp Şehir'in canlı ve renkli olduğunu gördü. Şehir, sanat ve kültürle dolup taşan bir yerdi. Ancak bir felaket, şehri yok etmiş, insanların anılarını silip atmıştı. Emma, bu felaketin sırlarını çözmeye kararlıydı. Bir bilim insanı olan Jack ile tanıştı. Jack, geçmişin ve geleceğin sınırlarını zorlayan bir deney yapmış, ancak kontrolü kaybederek Kayıp Şehir'i bir zaman tüneline haps etmişti. Emma ve Jack, şehri kurtarmak için güçlerini birleştirmeye karar verdiler. Bir dizi ritüel ve eski bilimle, Emma ve Jack, Kayıp Şehir'i serbest bırakmayı başardılar. Şehir, zamanın içinden çıkarak gerçek dünyaya geri döndü. İnsanlar, unuttukları anılarını hatırladılar, sokaklar renklenmeye başladı. Kayıp Şehir, yeniden hayata döndü. İnsanlar, geçmişlerinden gelen hikayelerle tekrar bağ kurdu. Emma ve Jack, bu büyümlü şehri kurtarmanın mutluluğunu yaşarken, Kayıp Şehir, artık kaybolmuş bir anı değil, yaşayan bir gerçek olarak varlığını sürdürdü. Ve böylece, Emma'nın merakı ve Jack'in bilimi, Kayıp Şehir'in tekrar keşfedilmesine ve hatırlanmasına yol açtı. Geçmişin ve geleceğin arasında bir köprü kuran bu hikaye, zamanın içindeki kaybolmuş hazineleri bulmanın gücünü anlatıyordu.

Empireza Tansalakt
(Babel Kulluğu) For

KÜTÜPHANE

YAZAN ŞİMAL POLAT

Sabah uyandırıldığımıda saat 08:17 civarıydı, kedimin sesini duyduğumda anladım ki maması bitti. Hemen yatağımdan çıkıp kediciğime mama verdim. Hiç kimse evde yoktu, bu garipti normalde annem bu saatte evde olurdu, çok irdeleme- den hazırlanmaya başladım, kütüphaye gidecektim. Zaten annemin yakınındaydı kütüphane. Kırk dakika sürerdi genelde yolculuğum, uzundu biraz. En sevdiğim etkinlik çevremi izlemek olurdu yoldayken. Kulaklığımı takar, bir şeyler dinlerken etrafımı incelerdim, aslında bu yolu defalarca gitmiştim ama her seferinde farklı duygular tadardım çünkü olanlar farklıydı; hayvanlar mesela, hep başka kediler olurdu kaldırımda. İnsanlar farklı olurdu bazen de ; gerginler, sesli konuşanlar, gülenler... Ara sıra hava durumu da farklı olurdu! Kimi zaman yağmur kimi zaman güneş... Bunları düşünürken annemin yanına vardığımı fark ettim "Ah ne çok düşünmüşüm yine!" diye geçirdim içimden. Anneciğim yine çok güzeldi, bakır rengi saçları, yeşil gözleri, mavi ceketi ile dikkatleri üstüne topluyordu adeta. İçimden onun gibi güzel olmayı isterdim ama sonra kendi annemi kıskanıyor gibi hissedip utandım. Annemle biraz güлüştükten sonra veda edip yürümeye başladım tekrar, dükkanlar, kafeler ve bir park. Sıralama her zamanki gibiydi. Kütüphaneye gelmiştim bile, kapısı her zaman olduğu gibi gıcırdadı. Çalışan öğrenci arkadaşlarım, kitap okuyan bir amca, tahminen ortaokula giden iki küçüğüm bana baktı; hafifçe gülümsedim boş bir sandalyeye geçtim, kitap okuyan amcanın karşına denk gelmiştim. Aklıma gelen "Acaba ne okuyor?" düşüncesine hakim olamadım ve kaçamak gözler ile kitaba baktım, İlber Ortaylı'nın "Gazi Mustafa Kemal Atatürk" kitabını okuyordu!

YARALARI SARMAK

YAZAN ZEYNEL BERAT ÇÖRDÜK

1900 yılında, savaşın gölgesindeki bir kasabada, elimdeki pembe balon birden bire yükselince arkasından bakakaldım. Bu küçük, renkli balon, savaşın yaralarını sarmak için umut dolu bir hikayenin başlangıcını müjdeliyordu. Savaşın izleri, kasabanın her köşesinde derin yaralar bırakmıştı. Yıkık dökük evler, tahrip olmuş sokaklar ve kaybolan gülüşler, geçmişin acı hatıralarıydı. Ancak pembe balon, gri bulutların arasında belirerek, çocukların yüzlerinde ufak bir tebessüm bırakmaya kararlıydı. Balonun peşinden savaşın zorlu yollarında dolaşırken, karşılaştığım manzara yürek burkucuydu. Ama pembe balon, yükseldikçe etrafındaki yıkımın üstesinden gelmek için bir umut kaynağına dönüşüyordu. Yükselen balon, harap olmuş kasabanın sembolü haline gelerek, insanlara gelecekteki bir başlangıcın mümkün olduğunu hatırlatıyordu. Balonun gökyüzünde sergilediği dans, insanların bir araya gelerek barışı inşa etme çabasını simgeliyordu. Bu sıradışı olay, kasabadaki insanları bir araya getirip, birbirlerine destek olmaya teşvik ederek, savaşın verdiği zararlara rağmen toplumun birleşmesini sağlamıştı. Ve böylece, pembe balonun yükselişi, umudun ve dayanışmanın savaşın gölgesinde bile filizlenebileceği gerçeğini kasaba halkına hatırlatmış, yeni bir dönemin kapılarını aralamıştı.

YILLAR SONRA

YAZAN FATİH KIYAK

Elimdeki pembe balon birdenbire göğe yükselince arkasından bakakaldım. Sonrasında orada bulunan baloncudan hemen yenisini aldım. Parkın bahçesinde başka bir çocuk, bende bu balondan istiyorum anne lütfen lütfen bizde alalım diyordu heyecanla Annesi de hayır elif!.. Paramız yok dedi. Baloncu hüseyin abi de bunu duyup olur mu abla benden olsun diyerek çocuğa yeşil bir balon verdi çocuğun annesi baloncuya bir tebessüm ederek çok teşekkür ederim abi dedi. bu iyiliğini unutmayacağım dedi. Hüseyin abi bu cümleye karşılık olarak helal olsun ablacım canın sağolsun dedi. Yıllar sonra elif 14 yaşına gelmişti bir yaz günü dondurmacı da dondurma yerken yoldan geçen amcaı eliyle gösterip, Anne Anne!.. Şu amcaı hatırladın mı dedi, annesi ilk bakışta tanıyamasa da daha sonra hatırladı ve amcaı durdurup masaya davet ettiler Aradan geçen yılları konuşup muhabbet ettikten sonra hüseyin amcaya dondurma ısmarlayıp sohbeta devam ettiler ve hüseyin amcanın yıllar önceki iyiliğini unutmayıp ona koca bir külah dondurma ikram ettiler.

J. Heiler Fotoğraf

KALP ÇIKMAZI

YAZAN YAKUP ARSLAN

Günler geçiyor,haftalar geciyor,aylar geçiyor... Belki hep "artık tamam bitti." diyeceksiniz.Ama hayır gözlerinizi kapatınca gözleri ,saçları,sesi, bakışı,gülüşü film şeridi gibi aklınızdan geçmeye başlayacak.Kalbinizin her zerresine işlenmiş ve yerinden sökülmesi imkansız bir parça...Gerçek aşkın,huzurun sevginin, mutluluğun tanımını onunla yapıyorsunuz.Ama bir sorunuz var.Bunca his karşılıksız ona hissettiklerinizin bir cevabı yok.Yarım kaldınız...

Siz en iyisi onu unutmak için çabalayın.Yeni kişiliklerle,yaşantılarla tanışın.Yaşamınızı renklendirin ufak dokunuşların olusturacağı büyük değişimlerin tadını çıkarın.Değişin.Ve evet artık zihninizi dinlemeye başlıyorsunuz.Değişimler hayatınızla birlikte kafanızın içindikileri de değiştiriyor,resmen başka birine dönüşüyorsunuz.Siz artık eski siz değil kendini yenilemiş geliştirmiş bir hal alıyorsunuz.Bu değişimin verdiği zihniyetle ben neden böyleymişim diyip hayıflanıyorsunuz.Artık anladınız.Kendi aklınızı dinlemek,mantıklı kararlar vermek sizi doğruya götürüyor.Değiştiniz,geliştiniz.Artık hislerinizin karşılığını aramaya koyuluyorsunuz.Yeni yaşantılarla ,kişiliklerle hayatınızı renklendirmeye başlıyor,kalbinizdeki karanlık sokaklara ışık tutacak onu yeniden dolduracak birşey arıyorsunuz.O sokaklar bir ışık beklerken zaman geliyor geçiyor.Gelip geçici aydınlıklar,hevesler kalbinizi doldurmaya yetmiyor hayatınızdan çıkıp gidiyor.Yanlıı giden bir şeyler var.

Zihninizi değiştirdiniz,şekil verdiniz, yeni sayfalar açmaya yöneldiniz.İsteklerinizi,kararlarınızı sizi tatmin edecek,doğruya yöneltecek bir biçimde tasarladınız.Ama bu yapıya bürünürken kabullenmek istemediğiniz bir şeyler var.Kalbinizdeki sessiz çığlıklar.Aklınız hayır derken kalbiniz evine geri dönmek istiyor.Farkına varıyorsunuz geçici heveslerin kalbinize söz geçiremeyeceğini.Hikaye başa sarıyor ve anladınız zihniniz kalbinizin önüne geçemiyor.Hissizleşiyorsunuz böylece artık dersinizi aldınız eğer üşüyorsanız pencereyi kapatmanız gerekir manzaranın ne kadar güzel olduğunu bilerseniz bile...

BÜYÜLÜ MACERA

YAZAN MUSTAFA EGE DURUR

Elimdeki balon birden bire göğe yükselince, gitmesini istemedim ve ipi sıkıca tuttum. Beni de bulutlara doğru çekmeye başladı. Balonu bırakmak istemiyordum, bırakamazdım. Yavaş yavaş yükselirken etraf daha da renklenmeye başladı. Macera daha da büyüdü bir hale geliyordu, arımda bıraktığım sehir küçücük olmuştum ve ben yükseldikçe daha mutlu ve cesaretli hissediyordum kendimi. Derken bulutların arasından başka balonlar da çıkmaya başladı, Renk renk, her biri farklı desende, bir sürü balon. Benim balonum da diğer balonlara karıştı ve ahenkli bir şekilde uçmaya devam ettiler. Sanki zamanın durduğu tüm hayallerin gerçekleştiği bir boyuttu burası. Balonlar gökyüzünün sınırlarını zorlarken bir ev çıktı karşıma. Eve doğru yöneldi tüm balonlar. Eve yaklaştıkça fark ettim ki bu çocukluğumun geçtiği evdi. Eve yaklaştığımda kapı açıldı ve içeri girdim. Tüm anılar geldi gözümün önüne. O an sadece ama sadece durup izlemek istedim. Anılarım ilerledikçe alıyordum, bu balon benim çocukluğumdu, diğer tüm balonlar da çocukluğunu kaybetmiş insanlardı. Ama ben bırakmadım balonumu, bırakamazdım; aşağıya, o monoton dünyaya dönmek istemiyordum. Tam o sırada aniden balonlar patlamaya başladı, önce balon önce çocukluk anıları yok oluyordu gözümün önünde. Her balon patladıkça daha da solgunlaşıyordu etraf. Tek tek yavaşça patladı balonlar en son benim o kırmızı balonum da patladı. Sonsuza kadar tutamadım çocukluğumu, bırakmam dediğim balonum beni bırakmıştı, bırakması gerekiyordu. Hiçbir insan hep çocuk kalmazdı maalesef. Benim balonum da gidince etraf siyah beyaz oldu artık, aşağıya düşüyordum. Düşerken hep yukarı baktım belki balonum gelir diye ama gelmedi. O artık bir anı, bir hasret olarak kaldı yüreğimde. Aşağıya indiğimde insanlar bana sadece, "Sen de büyüdün artık!" dediler. Çocukluğumdan hiç bir şey kalmamıştı. Umutsuz bir şekilde eve yürümeye başladım. Yürürken düşündüm, biliyordum, böyle olması gerekiyordu ve kabullenmem gerekiyordu bunu. Bunları düşürürken bir anda ellerinde renkli balonlarla çocuklar gördüm, nereden aldıklarını sordum. Parkın başındaki baloncu amcayı soylediler. Onlara "Balon sizi bırakana kadar sakın bırakmayın balonunuzu, sıkı sıkı tutun, olabildiğince eğlenin." dedim ve ayrıldım. Baloncu amcadan bir umut balon aldım, kıpkırmızı. Hiç bir şey olmadı ama elimdeki balon ve aklımdaki anılar ısıttı içimi o soğuk havada, Buruk bir hisle eve gittim ve anılarımı düşünüp uyudum.

UMUT DOLU GÜLÜMSEME

YAZAN ÇINAR YILDIZ

Gökyüzüne yükselen pembe balon, elimden kayıp giderken şaşkınlıkla arkasından bakakaldım. O an, sıradan bir günün ardında gizemli bir maceranın başlangıcıydı. Balonun göğe doğru yükselmesiyle birlikte, etrafımdaki dünya sihirli bir atmosfere büründü.

Hızla yükselen balonun peşinden gitmeye karar verdim, çünkü içimde, bu balonun bana bir

şeyler anlatmak istediği hissi vardı.

Balon, bulutların arasında ilerlerken ben de peşinden gitmek için yüksek bir tepeye tırmandım. Gökyüzünde renk cümbüşleri arasında kaybolmuş gibi görünen balon, beni sıra dışı bir dünyanın kapılarına doğru yönlendiriyordu.

Yol boyunca tuhaf yaratıklarla karşılaştım, sihirli diyarların gizemlerini keşfettim ve zamanla

dans eden renkli ışıklar arasında kayboldum.

Her adımda, elimdeki pembe balonun bana rehberlik ettiğini hissettim.

Sonunda, balon, beni uçsuz bucaksız bir çiçek tarlasına getirdi. Tarlanın ortasında duran büyük bir ağacın altında, balonun anlamını keşfettim. Balon, hayallerimi ve umutlarımı sembolize ediyordu; yükselerek, sınırları zorlayarak, bilinmeyene doğru gitme cesaretini

temsil ediyordu.

Pembe balonun göğe yükselişi, hayatın beklenmedik ve büyülü yanlarını keşfetme arzusunu

içimde uyandırdı. Artık her pembe balonun, bir sonraki büyük maceranın habercisi olduğuna

inanıyorum ve gökyüzüne bakarken, bir umut dolu gülümsemeye dolup taşıyorum.

Bir Ümitsizlik Vakası

YAZAN MUSTAFA OĞUZ

Önümde elindeki saç tutamlarını izleyen arkadaşşıma doğru atıyordum adımlarımı. Neşeli bir şekilde "Nasılın hastanemizin güneşi?" diye sordum. Kafasını kaldırıp önce bana baktı sonrada alayla güldü "Hah , güneş mi ?" Tepkisine her zaman ki gibi aldırış etmeden yanındaki sandalyeyi çekip oturdum. Saçları sarının en güzel tonuna sahipti benim gözlerimde, bu nedenle de ona hep böyle seslenirdim ama o gördüğü tedavi yüzünden kaybettiği saçlarına çok üzülyor ve bu lafımı hep alaya alıyordu. Çimen yeşili gözleri hala avucunda ki saçlarındaydı , sanki ben yanında değilmişim gibi görmezden gelip ayaklandı. "Nereye ? " diye sordum ve hemen ben de ayaklandım. "Sana ne ?" diye ters bir cevap vermişti. Onun bu hallerine alışık olduğum için hiç bir cevap vermedim ve peşinden ilerlemeye başladım. Yemekhanenin kapısından geçip bizim gibi hasta olan insanların arasında yürümeye devam etti, bende arkasından onu takip etmeye devam ettim. Sonunda vardığımız yer yine bahçedeki kiraz ağacı olmuştu. Bu ağacın onun için özel bir anlamı vardı biliyordum ama bana bir türlü anlatmamıştı . Ben onu kendime ne kadar yakın görüyorsam o da beni kendine bir o kadar uzak görüyordu.

Yere eğilmiş önüne gelen bir kaç tutam saçını kulağının arkasına iliştiirmiş , sonra da ince parmaklarıyla toprağı bir kedi edasıyla eşelemeye başlamıştı. Yaptığı şeye daha önce bir çok kez şahit olduğum için yadırgamadım ve bende onunla birlikte toprağı kazmaya başladım. Elinde ki saçlara son kez bakmış daha sonrada kazdığımız küçük çukura gömmüştü. Üzerine toprak atıp kapattıktan sonra olduğu yere çökmüş, dizlerini kendine çekmiş ve ellerini dizlerine sarıp ağlamaya başlamıştı. Derin bir nefes aldım. Genelde kemoterapi alan hastalar aldığı ilaçlardan ötürü saçları döküldüğü için kendileri kökten kazıyıp yavaş yavaş acı çekmektense bir anda kendi elleriyle hallediyorlardı. Ama o sanki inat eder gibi saçlarının tutam tutam dökülmesini izliyordu. Saçlarının bir kısmı döküldüğü için başının bazı bölümleri keldi, bazı kısımlarıysa ince telli uzun saçlarıyla örtülüydü. Parmağımla gözündeki bir damla yaşı silip " Neden ağlıyorsun ? Saçların kökü sende değil mi ,yine uzar, neden bu kadar üzülyorsun ?" diye sordum. O da tüm acısını benden çıkarırcasına ilk defa duyduğum bir ses tonuyla bağırırmaya başladı: " Asıl sen neden hiç üzgün değilsin hatta aksine neşelisin, nesin sen, deli mi ya da mazoşist mi, bunca şeye rağmen

nasıl hala gülüp eğlenebilirsin ?" Sessizce onu izliyordum. Anın getirdiği hirs ve öfkeyle ayaklanmış, bana doğru bir adım atmış ve üzerime eğilmişti. Söylediği her kelimenin üzerine basarak tekrar konuştu " Öleceksin, öleceğim, öleceğiz. Duygularını mı aldırдын ? Yoksa saçlarını kazırken beynini de mi kazıydın?" Sesinde bolca kin ve öfke vardı, çimen yeşili gözleri öfkeden neredeyse siyaha dönüşecekti. Söylediklerini ve hissettiklerine de pek bir anlam veremiyordum doğrusu ,bu yüzden bunu dile getirdim. " İyi de herkes bir gün ölecek" dedim umursamazca. Bu sözlerim onu daha da çıldırtmış olacak ki sesinin tonunu biraz daha yükseltti ve tekrar konuşmaya başladı, tanıştığımızdan beri ilk defa benimle bu kadar uzun diyaloglar kurmuş ve ilk defa üzüntü dışında bir duygusunu yani öfkesini belli etmişti :

Ama biz diğerleri gibi uzun yıllar yaşayıp ölmeyeceğiz, bizim diğerleri gibi çok vaktimiz yok. Biz diğerleri gibi öleceğimiz günlerden bihaber de değiliz. Bize birileri tarafından ömür biçildi. Bizlerin yaşayacağı gün de belli, öleceği gün de. Ben daha üniversiteye bile gidemedim, sen müzik öğretmeni olmak istiyordun değil mi; peki sana o insanlar ne kadar ömür biçti? Altı ay, sadece altı ay!.. Altı ayda müzik öğretmeni olabilecek misin, soruyorum sana, bunları hiç düşünmüyorsun, hiç mi üzölmüyorsun Tanrı aşkına?

Sesi sonlara doğru daha da yükselmiş ve öfkeyle irileşen gözleri daha da açılmıştı. Çoğu zaman ben ona kendimden bahsederim, o da hiç bir şey söylemeden dinler hatta genelde duymazdan gelirdi, yani en azından ben öyle sanıyordum. Fakat anlattıklarımı dikkate aldığını şimdi anlıyordum. Bir süre anlamsızca gözlerine baktıktan sonra konuştum: "İyi de senin anlattığın şeylerle benim davranışlarım doğru orantılı. Bana göre asıl senin söylediklerinle yaptıkların çelişkili ve saçma." Cevabıma karşılık sadece "Ne?" diye sormuştu şaşkınlıkla. Önce sakince gözlerinin içine baktım, sonra gülümsedim ve elimle yanımı gösterip oturmasını bekledim. Hala şaşkın bakan gözlerle yanıma oturdu ve eski pozisyonunu aldı, bende anlatmaya başladım: "Sen de kendi ağızla söylüyorsun güneşim, bize ömür biçenler bizim gibi yaratılmış olanlar eğer gerçekten bir tanrı varsa ve eğer ömrü bize veren oysa sadece o alabilir ve sadece de o bilebilir ne zaman ömrümüzün sona ereceğini. Bu yüzden söyledikleri şeylere umursamazlığım. Ayrıca, diyelim ki gerçekten dedikleri gibi altı ayım kaldı, o zaman neden son kalan zamanlarımı üzümlere bir şeylere kafamı takıp kendimi daha da tüketerek geçireyim ki? Hayat onlar söylediği için değil, hayatın değerini anlamaya çok geç kaldığımız için kısa. Bu yüzden bende olabildiğince bu kısa zamanı iyi geçirip mutlu olmaya adıyorum. Çünkü biz, biz olduğumuz için değerliyiz. Bize biçilen ömür ne kadar bilmiyorum, belki söylediğin gibi hayallerimizi gerçekleştiremeyeğimiz kadar kısadır, ama hayallerimiz sadece bir kaç uzun süreli hedefden ibaret değil. Evet, belki müzik öğretmeni olamam, birilerine şarkı söylemeyi öğretemem, ama bu şarkı söylemem için engel değil öyle değil mi? Aynı şekilde, belki sen de üniversiteye gidemeyebilirsin, ama yine söylüyorum ki bu yeni bir şeyler öğrenmene, kendini geliştirip zihnini doğru ve önemli bilgilerle doldurmana engel değil. Ben geçen zamana ya da gelecek zamana bakmadığım için senin gözünde

deli konumuna düşüyor olabilirim, fakat dün için çok geç, yarın içinse çok erken, bu yüzden önem vermemiz ve düşünmemiz gereken tek şey yaşadığımız bu an. Ben her gün ağlayıp bir şeylere isyan etmek yerine kendime ne katabilirim, kendimi nasıl iyi hissederim diye düşünüyorum ve bunun için çaba gösteriyorum. Hayat bir defter misali benim gözümde, bom boş sayfalarla dolu, evet bir gün o defter bitecek ve kapanacak ya da belki sayfaları kopup kaybolacak ama bu renkli kalemle o sayfaları karalayıp sevdiğim şeylerle doldurmama engel mi? Bence kesinlikle değil. O defter istediği kadar sayfalarını koparıp yok etsin, bom boş bir şekilde bir köşede durup öylece kapanmayı beklemesinden ben o sayfaları karalayıp boyayıp doldurmaya yeğlerim. En azından o defter bir gün kapansa dahi arkamızda kalanlardan birisi bir gün o defteri bulup bıraktığımız izlere bakıp bizi görebilir, anabilir ve bizim aslında o defteri yaşattığımızı görebilirler. Şimdi biraz da olsa kendimi anlatabildim mi sana?" Tüm konuşmamı sakince dinleyen arkadaşım gözlerimin içine uzunca bakıp gülümsedi. Daha sonra da beni daha da umutlandıran o cevabı verdi: "Birlikte yeni bir sayfa açıp onu karalayalım mı?" Bende ona gülümsedim ve kocaman sarılıp, "En sevdiğin rengi söyle güneşim, tüm sayfayı o renklere boyayalım."

- Ve Mutlu Son

SAYININ FOTOĞRAFI

SAYININ ŞİİR'İ

Baharın İlk Sabahları

*Tüyden hafif olurum böyle sabahlar
Karşı damda bir güneş parçası,
İçimde kuş cıvıltıları, şarkılar;
Bağıra çağıra düşerim yollara;
Döner döner durur başım havalarda.*

*Sanırım ki günler hep güzel gidecek;
Her sabah böyle bahar;
Ne iş güç gelir aklıma, ne yoksulluğum.
Derim ki: "Sıkıntılar duradursun!"
Şairliğimle yetinir,
Avunurum.*

Orhan Veli Kanık

**SENDE YAZ ÇİZ BİRDAHIKİ SAYIDA
YÜKLEYELİM**

mzçalakalem@gmail.com

MZ-ÇALAKALEM

Haziran 2024- sayı: 1 Senelik Kültür Sanat ve Edebiyat Seçkisi
Dönemlik Yaygın Süreli Yayın Yayıncı: Mazhar Zorlu Mtal Grup
İmtiyaz Sahibi: Murat Kayadelen
Genel Yayın Yönetmeni: İnci Kanber Karakaş
Tasarım: Tuna Hakkı Sultan, Mehmet Akbulut
Kapak : Mehmet Akbulut

Adres: MEVLANA MAH. 1776 SK. MAZHAR ZORLU ENDÜSTRİ MESLEK
LİSESİ BLOK NO: 2/1 BORNOVA / İZMİR
Telefon: 0232 343 6434

